

ใบความรู้ที่ ๑ เรื่อง การอ่านออกเสียงร้อยแก้ว หน่วยที่ ๑ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑
เรื่อง การอ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว
รายวิชา พื้นฐานภาษาไทย รหัส ท๒๓๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นมัธยมศึกษาที่ ๓

จุดประสงค์ อธิบายหลักการอ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว

๑. ความหมายของการอ่านออกเสียง

การอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงตามอักษร ถ้อยคำ และเครื่องหมายต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ให้ถูกต้อง ชัดเจน เป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง การอ่านออกเสียงถือเป็นการสื่อความหมายที่ก่อให้เกิด “ทักษะ” (วาสนา บุญสม, ๒๕๔๑ : ๒๒) ดังต่อไปนี้

- ๑) เกิดทักษะในการเปล่งเสียงให้ชัดเจน
- ๒) เกิดทักษะในการใช้อวัยวะที่ออกเสียงได้ถูกต้อง
- ๓) เกิดทักษะในการออกเสียงควบกล้ำได้ถูกต้อง ชัดเจนยิ่งขึ้น
- ๔) เกิดทักษะในการวิเคราะห์คำที่อ่านมากขึ้น
- ๕) เกิดทักษะในการเปล่งเสียงตามรูปตัวอักษรควบกล้ำได้อย่างคล่องแคล่ว

๒. หลักเกณฑ์ในการอ่านออกเสียงร้อยแก้ว

หลักเกณฑ์ทั่วไปในการอ่านออกเสียงร้อยแก้ว (พองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ, ๒๕๕๔ : ๓-๔) มีดังนี้

๑. ก่อนอ่านควรศึกษาเรื่องที่อ่านให้เข้าใจโดยศึกษาสาระสำคัญของเรื่องและข้อความทุกข้อความ เพื่อแบ่งวรรคตอนในการอ่านได้อย่างเหมาะสม

๒. อ่านออกเสียงดังพอเหมาะกับสถานที่และจำนวนผู้ฟัง ให้ผู้ฟังได้ยินทั่วถึงกัน ไม่ดังหรือค่อยจนเกินไป

๓. อ่านให้คล่อง ฟังรับหูและออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธี ชัดถ้อยชัดคำ โดยเฉพาะตัว ร ล หรือคำควบกล้ำต้องออกเสียงให้ชัดเจน

๔. อ่านออกเสียงให้เป็นเสียงพูดอย่างธรรมชาติที่สุด เน้นเสียงและถ้อยคำตามน้ำหนักความสำคัญของใจความ ใช้เสียงและจังหวะให้เป็นไปตามเนื้อเรื่อง เช่น ดู อ่อนหวาน จริงจัง โกรธ

๕. อ่านออกเสียงให้เหมาะกับประเภทของเรื่อง รู้จักใส่อารมณ์เหมาะสมตามเนื้อเรื่อง ขณะทีอ่านควรสบสายตาสู่ผู้ฟังในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ

๖. การอ่านในที่ประชุมต้องจับหรือถือบทอ่าน

๓. ข้อควรคำนึงในการอ่านบทร้อยแก้ว

๑. ศึกษาเรื่องที่อ่านให้เข้าใจสาระสำคัญของเรื่อง อารมณ์ และวัตถุประสงค์ของผู้เขียนที่ต้องการสื่อถึงผู้อ่าน

๒. อ่านคำภาษาไทยให้ถูกต้องตามอักขรวิธี ชัดวรรค ชัดถ้อย ชัดคำ โดยเฉพาะคำ ร ล หรือคำควบกล้ำ

๓. แบ่งวรรคตอนในการอ่าน และอ่านเครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้อง

๔. มีสมาธิในการอ่าน ไม่อ่านผิด อ่านตก อ่านเพิ่ม หรืออ่านผิดบรรทัด กวาดสายตาจากซ้ายไปขวา อ่านไปอีกบรรทัดได้อย่างว่องไวและแม่นยำ

๕. อ่านด้วยน้ำเสียงที่เป็นธรรมชาติ เหมือนเสียงพูด มีลีลาและอารมณ์ตามเนื้อเรื่องที่อ่าน เน้นคำสำคัญและคำที่ต้องการให้เกิดภาพพจน์

๖. อ่านออกเสียงดังพอประมาณ ไม่ตะโกน หรือเสียงเบาเกินไป ถ้าอ่านออกเสียงผ่านไมโครโฟน ควรยื่นให้ส่งางาม ปากห่างจากไมโครโฟนพอเหมาะ เพื่อมิให้เสียงหายใจเข้าไมโครโฟน

๗. ในระหว่างที่อ่านควรกวาดสายตาตามตัวอักษร สลับกับการเงยหน้าขึ้นสบตาผู้ฟัง อย่างเหมาะสม และเป็นธรรมชาติ

๔. คุณค่าของบทร้อยแก้ว

๑. ผู้ฟังได้อรรถรสจากถ้อยคำภาษาวรรณศิลป์
๒. การอ่านด้วยน้ำเสียงไพเราะชัดเจน มีจังหวะวรรคตอน ก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน
๓. ได้เพิ่มพูนความรู้จากผู้เขียนเรียบเรียง
๔. สืบทอดวัฒนธรรมภาษาให้ยั่งยืนสืบไป
